

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՔԸ

ԱԶԳԱԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԷԿՈԼՈԳԻԱԿԱՆ ԿԹՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Ընդունվել է 20.11.2001

- [Գլուխ I Ընդհանուր դրույթներ](#)
- [Գլուխ II Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության համակարգը եւ Էկոլոգիական գործընթացի կազմակերպումը](#)
- [Գլուխ III Ազգաբնակչության Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության համակարգի կառավարումը](#)

Սույն օրենքը կարգավորում է ազգաբնակչության Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության բնագավառում պետական քաղաքականության սկզբունքները, իրավական, կազմակերպական եւ ֆինանսատնտեսական հիմքերը:

Հայաստանի Հանրապետությունում բարենպաստ շրջակա միջավայրում ապրելու՝ մարդու սահմանադրական իրավունքի եւ կարեւորագույն պետական խնդրի՝ Էկոլոգիական ապահովման նպատակով շրջակա բնական միջավայրի պահպանության գործում յուրաքանչյուրի սահմանադրական պարտականությունների իրականացումը պահանջում է քաղաքացիների Էկոլոգիական բարձր կուլտուրա, որը ձեռք է բերվում Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության ընթացքում:

ԳԼՈՒԽ I

ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԴՐՈՒՅԹՆԵՐ

Հոդված 1. Օրենքի հիմնական հասկացությունները

Սույն օրենքում օգտագործվում են հետևյալ հիմնական հասկացությունները.

պետական քաղաքականությունը ազգաբնակչության Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության բնագավառում՝ պետական կառավարման լիազորված մարմինների գործունեությունն է՝ նպատակաուղղված ազգաբնակչության Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության իրականացման պայմանների ստեղծմանը, պետական մարմինների, շահագրգիռ հասարակական կազմակերպությունների եւ ֆիզիկական անձանց գործունեությանը, անձի եւ հասարակության Էկոլոգիական կուլտուրայի ձեւավորմանը.

Էկոլոգիական կրթություն՝ անընդմեջ գործընթաց է՝ նպատակաուղղված անձին եւ ազգաբնակչությանը Էկոլոգիական գիտելիքների ուսուցմանը, Էկոլոգիական դաստիարակությանը, Էկոլոգիական կուլտուրայի արմատավորմանը, բնապահպանության եւ բնօգտագործման բնագավառում նրանց ճիշտ եւ խելամիտ կողմնորոշմանը, ունակությունների դրսեւորմանը եւ վարքագծի ձեւավորմանը.

Էկոլոգիական դաստիարակություն՝ Էկոլոգիական կուլտուրայի հիմքն ու անբաժանելի մասն է, շրջակա միջավայրի նկատմամբ բարոյագիտակցական վերաբերմունքի մակարդակի բարձրացմանը նպատակաուղղված անընդմեջ, համակարգված գործընթաց, որը հնարավորություն է տալիս քաղաքացիներին ձեռք բերել գիտելիքներ եւ կարողություններ, ձեւավորել հմտություններ եւ բացահայտել ունակություններ, դրսեւորել բարոյական չափանիշներ եւ վարքագիծ՝ բնության հետ փոխներգործության ընթացքում.

Էկոլոգիական գիտելիք՝ հասարակական իմացության այն ոլորտն է, որը նպատակաուղղված է շրջահայաց բնօգտագործմանն ու մարդու առողջության համար անվտանգ շրջակա բնական միջավայրի ապահովմանը.

Էկոլոգիական գիտելիքների նվազագույն՝ հասարակության ամեն մի անձին անհրաժեշտ գիտելիքների նվազագույն ծավալը, որը ծառայում է անփաստ ու սակավաթափոն արտադրության, բնական պաշարների եւ էներգիայի խնայողության, տնտեսական եւ այլ գործունեության, ինչպես նաեւ շրջակա բնական միջավայրի վերականգնման եւ դրա նկատմամբ հոգատար վերաբերմունքի ձեւավորման նպատակին.

Էկոլոգիական կուլտուրա՝ մարդու եւ բնության ներդաշնակ փոխներգործության վերաբերյալ հայրենական եւ համաշխարհային փորձն է, որը նպաստում է առողջ ապրելակերպին, սոցիալ-տնտեսական կայուն զարգացմանը, երկրի եւ յուրաքանչյուր անձի Էկոլոգիական անվտանգությանը:

Հոդված 2. Ազգաբնակչության Էկոլոգիական կրթության եւ դաստիարակության մասին օրենսդրությունը

Ազգաբնակչության Էկոլոգիական կրթության եւ դաստիարակության մասին օրենսդրությունը բաղկացած է Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությունից, սույն օրենքից, այլ օրենքներից, Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերից եւ իրավական այլ ակտերից:

Հոդված 3. Օրենքի նպատակը եւ խնդիրները

Հայաստանի Հանրապետությունում Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության օրենքի նպատակն է՝

ա) ապահովել մարդու եւ հասարակության անընդմեջ, համալիր, միասնական Էկոլոգիական գիտելիքների մատուցումը.

բ) նպաստել Էկոլոգիական դաստիարակության եւ կուլտուրայի ձեւավորմանը, մարդու, հասարակության ու շրջակա բնական միջավայրի փոխներգործությունների ներդաշնակմանը, համակողմանիորեն զարգացած անձի ձեւավորմանը:

Օրենքի խնդիրներն են՝

ա) Էկոլոգիական գիտելիքների հաղորդման իրավունքի ապահովումը եւ պաշտպանումը.

բ) ազգաբնակչության Էկոլոգիական ուսուցման, դաստիարակման եւ Էկոլոգիական կուլտուրայի ձեւավորման ու զարգացման իրավական, սոցիալ-տնտեսական, կազմակերպական, հոգեբանական եւ այլ երաշխիքների ապահովումը.

գ) գոյություն ունեցող տեղեկատվական ու կրթական կառույցների համակարգում առաջադրված խնդիրների կենսագործման մեխանիզմների ապահովումը:

Հոդված 4. Պետական քաղաքականության սկզբունքները Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության ոլորտում

Էկոլոգիական անընդմեջ կրթության պետական քաղաքականության հիմնական սկզբունքներն են՝

ա) քաղաքացու Էկոլոգիական գիտելիքների անհրաժեշտ նվազագույնը ստանալու պետական երաշխիքի ապահովումը.

բ) Էկոլոգիական կրթության պարտադիր լինելը կրթական համակարգի բոլոր մակարդակներում, դրա շարունակականությունը եւ համալիր բնույթը.

գ) Էկոլոգիական կրթության հարցերի ընդգրկումը Էկոլոգիական նպատակային եւ ճյուղային բոլոր պետական ծրագրերում.

դ) Էկոլոգիական կրթության ուղղվածությունը շրջակա բնական միջավայրի պահպանության խնդիրների լուծման ընթացքում.

ե) պետական քաղաքականության իրականացումն Էկոլոգիական կրթության հարցերում:

Հոդված 5. Էկոլոգիական կրթական ու տեղեկատվական դաշտը եւ օգտագործման ոլորտները

Պետության Էկոլոգիական կրթական եւ տեղեկատվական դաշտի մասն են կազմում զանգվածային տեղեկատվական միջոցների համակարգը, մարդկային գործունեության տարբեր ոլորտների (արտադրություն եւ ծառայություններ), մշակույթի եւ հանգստի, զբոսաշրջության եւ սպորտի, բնական (արգելոցներ, արգելավայրեր, բնական հուշարձաններ, ազգային պարկեր) եւ պատմա-ճարտարապետական համալիրների, քաղաքային եւ գյուղական տարածքների օբյեկտները, որոնք կրթական հաստատությունների ցանցի հետ նպատակաուղղված են ստեղծելու համապատասխան պայմաններ հասարակության եւ անհատի Էկոլոգիական կուլտուրայի ձեւավորման համար:

Սույն օրենքը տարածվում է պետական մարմինների, պետական եւ հասարակական կազմակերպությունների եւ միավորումների վրա, որոնք իրականացնում են կրթական, արտադրական, բնօգտագործման գործունեություն,